

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning angående ændring af arbejderbeskyttelseslovgivningen. (Forbud mod arbejde i tre skift [af Kjær Rasmussen og Sigsgaard].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XIV) findes i tillæg A. sp. 2321, fremsættelsen i tidenden sp. 2401).

Formanden: Sammen med denne sag foretages de under punkterne 5 og 6 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning angående indførelse af 7 uger ferie pr. år for personer, som udfører fornødent arbejde ved virksomhed af almennyttig karakter i tre skift [af Kjær Rasmussen og Sigsgaard].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XV) findes i tillæg A. sp. 2323, fremsættelsen i tidenden sp. 2403).

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om ferie. (Forlængelse af ferien og forhøjelse af feriegodtgørelsen for visse grupper) [af Kjær Rasmussen og Sigsgaard].

(Lovforslaget (nr. 112) findes i tillæg A. sp. 2313, fremsættelsen i tidenden sp. 2400).

Forslagene sattes til forhandling.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlggaard): De af repræsentanter for VS fremsatte forslag går ud på, at tinget skal opfordre mig til at fremsætte forslag til ændring af arbejderbeskyttelseslovene, således at skifteholdsarbejde kun må udføres i to skift, idet dog arbejdsministeren kan tillade treholdsskift, når det drejer sig om fornødent arbejde ved virksomheder af almennyttig karakter. I det tilfælde, hvor tilladelse bliver givet til at udføre arbejde i tre skift, skal der lovsikres de pågældende 7 ugers ferie årlig. Endvidere foreslås særligt forlænget ferie for løntagere under 18 år og for løntagere med arbejde, hvortil der knytter sig risiko eller sundhedsfare.

Forslagsstillerne tager udgangspunkt i den af socialforskningsinstituttet udarbejdede undersøgelse, der hedder „Treskiftsarbejde — en socialmedicinsk undersøgelse“,

og forslagsstillerne drager af redegørelsen den slutning, at treskiftsarbejde bør forbydes i arbejderbeskyttelseslovgivningen. En sådan slutning kunne måske være nærliggende. Forslagsstillerne er imidlertid selv opmærksom på, at skifteholdsarbejde ikke kan undgås i den offentlige sektor. Hospitalsvæsen, politi, brandvæsen, transport, kraftforsyning og mange andre funktioner må holdes i gang døgnet rundt, for at samfundet kan fungere. I den private sektor gør dels i visse tilfælde tekniske hensyn sig gældende, dels hensyn til en hensigtsmæssig udnyttelse af kostbare investeringer, hvilket der også samfundsmæssigt må tages hensyn til. Disse hensyn gør sig gældende og kan begrunde skifteholdsarbejde. Efter undersøgelsens oplysninger om skifteholdsarbejdets omfang ser det ud til, at problemet er størst inden for den offentlige sektor, idet der på opgørelsens tidspunkt var 59.000 personer, der havde skifteholdsarbejde i offentlig tjeneste, medens kun 37.000 havde det i den private industri.

Spørgsmålet om generelt forbud mod natarbejde var senest genstand for overvejelser i forbindelse med revisionen af arbejderbeskyttelseslovgivningen i folketingsssamlingen 1953-54. I det folketingsudvalg, der beskæftigede sig med spørgsmålet, var det opfattelsen, at der ikke var behov for ad lovgivningens vej at regulere arbejdstiden om hverdagen for voksne arbejdere, således at man principielt forbød natarbejde. Man lagde i den forbindelse vægt på, at de ved kollokative overenskomster fastlagte forhøjede betalinger for natarbejde i almindelighed ville være en tilstrækkelig bremse på natarbejde i unødvendigt omfang. Det udvalg, der var nedsat i sin tid, fandt endvidere, at da spørgsmålet om en nedsættelse af arbejdstiden i virksomheder med kontinuerlig drift løses ad overenskomstmæssig vej, ville det ikke være nødvendigt for lovgivningen at beskæftige sig med spørgsmålet, og man lagde vægt på, at der ikke i øvrigt i lovgivningen er indeholdt bestemmelser om varigheden af voksne arbejderes arbejdstid. I overensstemmelse hermed har spørgsmålet om skifteholdsarbejde ikke været anset for et lovgivningsanliggende ud over, hvad der følger af bestemmelserne om daglig hviletid i arbejderbeskyttelseslovens § 31.